

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 857/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
<i>o.1.Fakty uznane za udowodnione</i>			
Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)		
<i>o.1.W. N.</i>	<i>został oskarżony o to, że:</i> w dniu 17 maja 2021r. w W. przy ul. (...) w sklepie (...) dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 300 zł, po uprzednim posłużeniu się przedmiotem		

	<p>przypominającym broń palną oraz skierowaniu groźby pozbawienia życia wobec pracownika sklepu (...), czym działał na szkodę (...) sp. z o.o.,</p> <p>o.1.tj. o czyn z art. 280 §1 kk</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	
<p>Sąd ustalił następujący stan faktyczny:</p> <p>Oskarżony W. N. pozostawał w przeszłości w konkubinacie z J. K., która w okolicach dnia 10 maja 2021r. rozpoczęła pracę w sklepie (...) przy ul (...) w W., prowadzonym w formie franczyzy przez M. W., a którym to sklepem faktycznie zajmował się syn w/wymienionej – R. W. (1). J. K. nie miała jeszcze podpisanej umowy o pracę, jednak została poinformowana przez R. W. (1), że wynagrodzenie za pracę będzie wypłacane za miesiąc „z dołu”. Po kilku dniach J. K. złamała jednak nogę i przestała pojawiać się w pracy. Nie skontaktowała się jednak z R. W. (1) ani nie poprosiła o wypłatę zaliczki na poczet wynagrodzenia. W efekcie J. K. nie miała środków na wykupienie przepisanych leków, w związku z czym W. N. dwukrotnie udał się do miejsca pracy w/wymienionej, żądając</p>	<p>Powołany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:</p> <p>- zeznania świadków:</p> <ul style="list-style-type: none"> • P. P. <p>(k.3-4, 47v-48,326)</p> <ul style="list-style-type: none"> • R. W. (1) • (k. 9v-10, 18v-19,327) • M. M. (k.50v) • J. K. (59v,132v) • P. L. <p>(k.104-105,328)</p> <p>- tablica (k.17, 45)</p> <p>- protokół badania trzeźwości (k.21-22,33-34)</p> <p>- protokół zatrzymania osoby (k.23, 35)</p> <p>- protokół przeszukania (k. 27-29, 38-40)</p> <p>- protokół zatrzymania rzeczy (k. 30-32)</p> <p>- protokół oględzin (k. 43, 54-56, 61-65)</p>	

<p>rozmowy z R. W. (2). Za pierwszym razem w sklepie obecny był P. L., który poinformował oskarżonego, kiedy może on zastać w sklepie (...); wówczas oskarżony zabrał ze sklepu jedno piwo, nie płacąc za nie, i wyszedł. Drugi raz oskarżony przyszedł do sklepu w dn. 17 maja; w sklepie zastał on P. P.. Oskarżony ponownie zażądał rozmowy z R. W. (1), którą P. P. umożliwił mu telefonicznie, w jej trakcie zaś oskarżony zażądał on R. W. (1) wypłaty wynagrodzenia, należnego J. K. za przepracowany czas. Kiedy R. W. (3) omówił oskarżonemu, wskazując na brak upoważnienia do odbioru gotówki w imieniu J. K., jak i brak możliwości wypłaty zaliczki z uwagi na krótki staż pracy, oskarżony wyjął pistolet pneumatyczny i grożąc P. P. pozbawieniem życia zażądał wypłacenia 300 PLN, co P. P. uczynił. Wówczas oskarżony opuścił sklep.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - zdjęcia (k.44) - płyta (k.65b, 99) - opinia z zakresu broni i balistyki (k. 144-146) - częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k. 71, 77, 262-263) 	
<p>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>		
<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
wyjaśnienia oskarżonego (k. 71, 77, 262-263)	Sąd obdarzył wiarą wyjaśnienia oskarżonego co do opisanych w nich faktów za wyjątkiem twierdzenia, iż nie groził on P. P. pozbawieniem życia, twierdzenie powyższe pozostaje bowiem wprost sprzeczne z treścią zeznań P. P.. Podobnie Sąd odmówił wiary twierdzeniu oskarżonego, iż wynagrodzenie za pracę miało być J. K. wypłacane co tydzień , albowiem pozostaje ono sprzeczne z treścią zeznań R. W. (1), które z kolei znajdują potwierdzenie w treści przepisu art. 85 §1 i 2 kp. Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim Sąd odmówił im wiary, Sąd uznał za realizowaną linię obrony. W pozostałym zakresie złożone przez oskarżonego wyjaśnienia korespondują z treścią zeznań przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków, jak i zapisem monitoringu i zdjęciami,		

	z tych też przyczyn Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary.	
zeznania J. K. (59v,132v)	Sąd obdarzył wskazane zeznania wiarą co do opisanych w nich faktów za wyjątkiem twierdzenia, iż wynagrodzenie za pracę miało być świadczeniowi wypłacane co tydzień – zeznania te w powołanej części Sąd ocenił analogicznie, jak w wypadku wyjaśnień oskarżonego, a zdecydowały o tym analogiczne względy. W pozostałym zakresie zeznania świadka znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach R. W. (1), dlatego też Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary.	
zeznania świadków: <ul style="list-style-type: none"> • P. P. (k.3-4, 47v-48,326) • R. W. (1) • (k. 9v-10, 18v-19,327) • M. M. (k.50v) • P. L. (k.104-105,328) 	Zeznania wskazanych świadków Sąd obdarzył wiarą w całości – korespondują one ze sobą wzajemnie, nadto Sąd miał na uwadze, że świadkowie są dla oskarżonego osobami obcymi, a ich styczność z osobą oskarżonego, jak i z niniejszą sprawą miał charakter przypadkowy, wynikający z wykonywanej pracy. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że świadkowie nie mieliby oni żadnego powodu, by złożyć zeznania niezgodne z prawdą, w wyniku czego Sąd uznał zeznania te za pełnowartościowy materiał dowodowy, przydatny do poczynienia	

	na tej podstawie ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.	
opinia z zakresu broni i balistyki (k. 144-146)	Sąd obdarzył wskazaną opinię wiarą w całości – pozostaje ona pełna, jasna i pozbawiona sprzeczności, a sformułowane w niej wnioski jasne i znajdujące oparcie w aktualnych wskazaniach wiedzy. Sąd nie stwierdził błędów w zakresie wykonanych przez biegłego czynności badawczych ani dowolności w zakresie sformułowanych na tej podstawie wniosków.	
<ul style="list-style-type: none"> - tablica (k.17, 45) - protokół badania trzeźwości (k.21-22,33-34) - protokół zatrzymania osoby (k.23, 35) - protokół przeszukania (k. 27-29, 38-40) - protokół zatrzymania rzeczy (k. 30-32) - protokół oględzin (k. 43, 54-56, 61-65) - zdjęcia (k.44) - płyta (k.65b, 99) 	Powołane dowody Sąd obdarzył wiarą w całości – zostały one zgromadzone zgodnie z prawem, dokumenty zaś sporządzone przez osoby do tego uprawnione, stosownie do regulacji, określających ich formę i treść, stanowiąc tym samym wierne odzwierciedlenie okoliczności w nich opisanych. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by dowodom tym i dokumentom odmówić wiary.	
<i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</i>		

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Określone w art. 280 §1 kk przestępstwo rozbój polega na kradzieży popełnionej przy użyciu przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia albo przez doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności czy też bezbronności. Rozbój jest przestępstwem złożonym, sprawca bowiem nie tylko zmierza do dokonania kradzieży – zaboru rzeczy, ale dokonuje tego, atakując integralność cielesną człowieka (przemoc), jego wolność, zdrowie, a nawet życie. Tak więc przedmiot kradzieży stanowi bliższy przedmiot ochrony, natomiast			

nietykalność człowieka, jego wolność i zdrowie - przedmiot dalszy. Przepis określony w art. 280 §1 kk należy do kategorii tzw. przestępstw powszechnych, może je więc popełnić każdy podmiot, zdalny do ponoszenia odpowiedzialności karnej.

Zachowanie się sprawcy przestępstwa opisanego w art. 280 §1 kk jest ściśle przez ten przepis określone i polega na zaborze rzeczy w celu przywłaszczenia, dokonanym przy użyciu taksatywnie wymienionych w tym przepisie, szczególnych sposobów zachowania, skierowanych na osobę, służących do zawładnięcia rzeczą. Znamię czynności wykonawczej ma charakter złożony, wskazujący na etapy aktywności sprawcy: zastosowanie jednej z wymienionych w art. 280 §1 kk form oddziaływania wobec osoby oraz zabór rzeczy w celu przywłaszczenia. Istota rozboju polega na tym, że sprawca stosuje przemoc lub groźbę jej użycia po to, aby niesłusznie zawładnąć rzeczą i ją przywłaszczyć. Przesądza to, że posłużenie się przez sprawcę jednym z wymienionych w art. 280 §1 kk sposobów oddziaływania na osobę musi mieć miejsce przed lub co najmniej w chwili dokonywania

zaboru rzeczy (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dn. 26.06.2003r. o sygn. II Aka 164/03, KZS 2003, z. 11, poz. 44). Zabór rzeczy musi być albo poprzedzony użyciem przez sprawcę przemocy, albo następować jednocześnie z nim.

Przez zabór rzeczy rozumieć należy, identycznie jak w wypadku kradzieży, pozbawienie przez sprawcę osoby posiadającej rzecz władztwa nad tą rzeczą oraz objęcie jej we władanie przez sprawcę (vide M. A., Kodeks karny. Komentarz, LEX 2010).

Strona podmiotowa przestępstwa określonego w art. 280 §1 kk zasada się na umyślności - należy ono do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy ukierunkowane było na określony cel, którym jest zamiar przywłaszczenia rzeczy. Warunkiem przypisania sprawcy przestępstwa rozboju jest udowodnienie, że jego zamiarem było objęte dążenie do zagarnięcia rzeczy (jej kradzieży) poprzez użycie przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia bądź doprowadzenie pokrzywdzonego do stanu nieprzytomności lub

bezbronności (vide wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 1979r. o sygn. I KR 235/79, niepubl.; Kodeks karny z orzecnictwem, G. 1996, s. 647, teza 1 do art. 210 k.k. z 1969r.). Działanie sprawcy popełniającego przestępstwo rozboju składa się z dwóch części, z których pierwsza obejmuje zabór cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, druga zaś zastosowanie środków prowadzących do dokonania zaboru. W świadomości sprawcy musi więc znaleźć odzwierciedlenie fakt zmierzania do celu, jakim jest zabór rzeczy w celu przywłaszczenia, oraz fakt zmierzania do tego celu przy wykorzystaniu określonych sposobów. Oba te elementy muszą być objęte wolą sprawcy w postaci chęci uzyskania zarówno finalnego rezultatu w postaci zaboru rzeczy, jak i środków do niego prowadzących (vide Zoll A. (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. II, Zakamycze 2006).

W realiach niniejszej sprawy Sąd nie powziął wątpliwości, że oskarżony wyczerpał znamiona zarzuconego mu przestępstwa. Nie budzi wątpliwości, że forma groźby nie ma znaczenia, a groźba może być wyraźna

lub dorozumiana. Grozić można słowem, gestem lub innym zachowaniem się, które w zamiarze grożącego ma być zrozumiane jako groźba popełnienia przestępstwa i w rzeczywistości może być tak rozumiana (vide Budyn-Kulik Magdalena, Kozłowska-Kalisz Patrycja, Kulik Marek, Mozgawa Marek, Komentarz, Oficyna 2010). Groźba może zatem przyjąć dowolną formę, nie tylko słowną, ale także pozawerbalną (np. przystawienie noża do gardła). Może ona być wyrażona przez każde zachowanie sprawcy, które w sposób niebudzący wątpliwości uzewnętrznia groźbę spełnienia przestępstwa na szkodę osób wymienionych w przepisie i wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia [vide wyrok Sądu Najwyższego z dn. 24.08.1987r. o sygn. I KR 225/87, OSNKW 1988, nr 3-4, poz. 21, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dn. 08.08.2012r. o sygn. II AKa 211/12, LEX nr 1216438], w szczególności zachowanie sprawcy może wyrażać groźbę w sposób wyraźny lub dorozumiany [vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dn. 06.02.2013r. o sygn. II AKa 273/12, LEX nr 1292673]. Tym samym Sąd uznał, że wyjęcie przedmiotu przypominającego broń i

skierowanie go w stronę P. P. już wyrażało groźbę pozbawienia życia, niezależnie od tego, czy dodatkowo oskarżony również wypowiedział tę groźbę. Nie budzi też wątpliwości Sądu, że celem działania oskarżonego była kradzież pieniędzy w kwocie 300 PLN, które od P. P. faktycznie otrzymał. Nie budzi też wątpliwości, że oskarżony do otrzymania środków tych nie był uprawniony, choćby z powodu braku stosownego dokumentu upoważnienia, jak i wobec faktu, że jak jasno wynika z zeznań J. K., o odbiór pieniędzy w/wymieniona oskarżonego nie prosiła, w końcu zaś wobec faktu, że termin wypłacenia J. K. wynagrodzenia jeszcze nie nadszedł, a nie prosiła ona o zaliczkę, wypłatę której dodatkowo R. W. (1) wykluczył. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że oskarżony działał w celu dokonania kradzieży pieniędzy, to zaś za pomocą skierowanej wobec P. P. groźby pozbawienia życia.

Sąd rozważał również przyjęcie w niniejszej sprawie innej kwalifikacji prawnej, jednak wobec poczynienia ustaleń faktycznych, przedstawionych powyżej, Sąd stanął na stanowisku, że działanie oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 280

§1 kk. W szczególności wskazać w tym miejscu należy, że przestępstwo z art. 191 §1 kk ma charakter formalny, a skutek w postaci zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia nie należy do znamion czynu zabronionego. Dodatkowo na różnicę pomiędzy czynem zabronionym określonym w art. 191 §1 kk a art. 280 §1 kk wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dn.11.04.2007r. o sygn. V KK 226/06, stwierdzając, że dla rozróżnienia występków z art. 191 §1 kk i art. 280 §1 kk niezbędne jest określenie motywu, a więc określenia dalszego celu, którego zrealizowaniu przez sprawcę przemoc ma służyć - jeśli celem tym jest zmuszenie pokrzywdzonego do określonego działania, zaniechania bądź znoszenia, niewątpliwie jego czyn winien zostać zakwalifikowany z art. 191 §1 kk, jeśli zaś sprawca zmierza do dokonania zaboru mienia ofiary w celu przywłaszczenia, stanowi to przestępstwo rozboju (LEX nr 277253). Jak była o tym mowa – skoro oskarżony nie był w żaden sposób uprawniony do otrzymania kwoty 300 PLN z kasy sklepu, prowadzonego przez R. W. (1), jej zabór stanowił kradzież.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			

Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności	
I-III	<p>Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 280 §1 kk jako znaczny. Sąd w powyższym kontekście uwzględnił, że przestępstwa przeciwko mieniu należą do kategorii najgroźniejszych społecznie przestępstw, skierowane są bowiem przeciwko jednemu z podstawowych dóbr chronionych prawem, jakim jest mienie, własność, a więc przeciwko dobru, które w gradacji dóbr chronionych prawem usytuowane jest tuż za ludzkim życiem i zdrowiem. Motywacja, przyświecająca oskarżonemu, była przy tym motywacją majątkową – oskarżony, zamiast samemu zapracować na pożądane dobra, zdecydował się na obranie drogi przestępstwa i zabór pieniędzy. W końcu zaś Sąd nie mógł pominąć skrajnie brutalnego charakteru skierowanej do P. P. groźby, obejmującej posłużenie się przedmiotem, który w świadomości w/w wymienionego miał stanowić broń.</p> <p>Analogicznie Sąd za znaczny uznał stopień zawinienia oskarżonego. Przestępstwo, którego dopuścił się oskarżony,</p>	

jest przestępstwem umyślnym. Należy podkreślić, iż w momencie dokonania przypisanego mu czynu, oskarżony miał niczym niezakłóconą możliwość podjęcia decyzji o odstąpieniu od realizacji swego zamiaru i zachowania się w sposób zgodny z prawem, czego jednak nie uczynił. Nie zaszła też żadna z okoliczności wyłączających winę czy bezprawność czynu.

Znaczny stopień winy i znaczny stopień społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu Sąd poczytał za okoliczności obciążające oskarżonego. Te same okoliczności przesądziły też i o tym, iż Sąd opowiedział się przeciwko uznaniu czynu oskarżonego za wypadek mniejszej wagi, pomimo stosunkowo niskiej kwoty zabranych pieniędzy. Dokonując powyższej oceny Sąd podzielił w pełni stanowiska zawarte w przeszłości w orzecznictwie sądów, stanowiące, iż o przyjęciu wypadku mniejszej wagi decydują przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu; wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki, charakter i rozmiar szkody

wyrządzonej lub grożącej
dobru chronionemu
prawem, czas, miejsce
i inne okoliczności
popęłnienia czynu oraz
odczucie szkody przez
pokrzywdzonego; dla
elementów strony
podmiotowej istotne są:
stopień zawinienia oraz
motywy i cel działania
sprawcy. Stopień
społecznej szkodliwości
czynu jest podstawowym
kryterium oceny, czy
dany czyn można
zakwalifikować jako
wypadek mniejszej wagi
(vide wyrok Sądu
Apelacyjnego we
Wrocławiu z dn.
29.09.2010r. o sygn. II
AKa 270/10, LEX nr
621279...). Jednocześnie
opowiadając się w kwestii
oceny, czy zachodzi
wypadek mniejszej wagi,
w zakresie kryterium
przedmiotowo-
podmiotowych znamion
czynu należy zważyć,
czy zachodzi przewaga
okoliczności łagodzących
nad tymi o pejoratywnym
wydźwięku (vide wyrok
Sądu Najwyższego z dn.
24.02.2004r. o sygn.
WA 1/04, OSNwSK
2004/1/390). W realiach
niniejszej sprawy Sąd
przewagi takiej nie
stwierdził.

Podobnie w końcu za
okoliczność obciążającą
Sąd uznał dotychczasową
5-krotną karalność
oskarżonego (k. 297-298).

Za okoliczność łagodzącą Sąd poczytał, że wskutek działań oskarżonego P. P. nie odniósł trwałego urazu ani fizycznego, ani psychicznego, jak też stosunkowo niska wartość szkody, poniesionej przez właściciela sklepu.

Całość powołanych okoliczności obciążających skłoniła Sąd do przyjęcia, że oskarżonemu winna zostać wymierzona kara pozbawienia wolności, to zaś znacznie powyżej dolnego progu ustawowego zagrożenia. Jednocześnie powołane powyżej okoliczności łagodzące skłoniły Sąd do uznania, iż oskarżonemu winna zostać wymierzona kara znacznie poniżej górnej granicy, przewidziana przepisem art. 280 §1 kk. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że oskarżonemu winna zostać wymierzona kara 2 lat i rok 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd uznał karę powyższą za adekwatną do stopnia zawinienia oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości zarzuczonego mu czynu oraz za spełniającą cele stawiane wymiarowi kary w zakresie wychowawczym i zapobiegawczym, jak też w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzona oskarżonemu kara, w

ocenie Sądu, stanowi wyraźny sygnał dla oskarżonego, że zarzucony mu czyn został oceniony jako społecznie szkodliwy w stopniu znacznym, podobnie jak stopień jego zawinienia,

powstrzymując tym samym oskarżonego od podjęcia analogicznych działań w przyszłości.

W ocenie Sądu kara w niższym wymiarze nie byłaby w stanie osiągnąć powyższego celu.

Zaznaczyć w tym miejscu godzi się, że Sąd w pełni podzielił pogląd nauki polskiej, zgodnie z którym powrót do przestępstwa świadczy, że dotychczasowa reakcja karna nie spełniła zakładanych celów (vide K. Buchała, A. Zoll „Kodeks karny – komentarz”, wyd. „Zakamycze” 2000, s. 461), jak również, że świadczy on z jednej strony o nieskuteczności poprzednio wymierzonej kary, z drugiej o głębokim zdemoralizowaniu. W tych warunkach zarówno ze względów

zapobiegawczych, jak i wychowawczych kara wymierzona takiemu oskarżonemu powinna być odpowiednio surowa (OSNKW 1985, z. 7-8, poz. 59).

Mając na uwadze konieczność uświadomienia

oskarżonemu, że czyn jego spotkał się z wymiernym potępieniem ze strony

wymiaru sprawiedliwości,
a także kierując
się potrzebą osiągnięcia
wobec oskarżonego
względów
wychowawczych, i
zapobiegawczych, w tym
uświadomienia
oskarżonemu
nieopłacalności
popęłniania przestępstw,
Sąd uznał, że wobec
oskarżonego winien zostać
orzeczony obowiązek
naprawienia wyrządzonej
przestępstwem szkody.
Zdaniem Sądu okoliczność
ta uświadomi
oskarżonemu, że działanie
na szkodę innej osoby
jest naganne, a tym
samym osiągnięciu wobec
oskarżonego cele
wychowawcze i
zapobiegawcze.

Mając na uwadze
normę art. 44 §2 kk
Sąd orzekł przepadek
atrapy broni, użytej
przez oskarżonego do
popęłnienia przestępstwa.

Sąd stanął na stanowisku,
że całość orzeczenia
o karze, ukształtowana
w powyższy sposób,
czyni zadość dyrektywom
wymiaru kary, pozwalając
na uświadomienie
oskarżonemu naganności
jego postępowania i
powstrzymanie go od
podjęcia analogicznych
działań w przyszłości,
osiągając w konsekwencji
cele stawiane wymiarowi
kary w zakresie prewencji
szczególnej. Nadto,
zdaniem Sądu,

	<p>ukształtowane w powyższy sposób orzeczenie o karze będzie stanowiło także czytelny sygnał dla członków społeczeństwa, iż popełnianie przestępstw jest nieopłacalne i każdorazowo spotka się z nieuchronną karą. Sąd uznał, że ukształtowana w powyższy sposób kara pozostaje karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie przekraczając żadnego z nich, a nadto, że uwzględnia ona całość dyrektyw stawianych jej wymiarowi, pozostając karą sprawiedliwą i zgodną ze społecznym poczuciem sprawiedliwości, nie będąc karą ani rażąco łagodną, ani też rażąco niewspółmiernie surową.</p>	
<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>		
<p>Punkt wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>1.6. inne zagadnienia</p>		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego,</p>		

zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV	Wobec orzeczenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.	
6. 1Podpis		